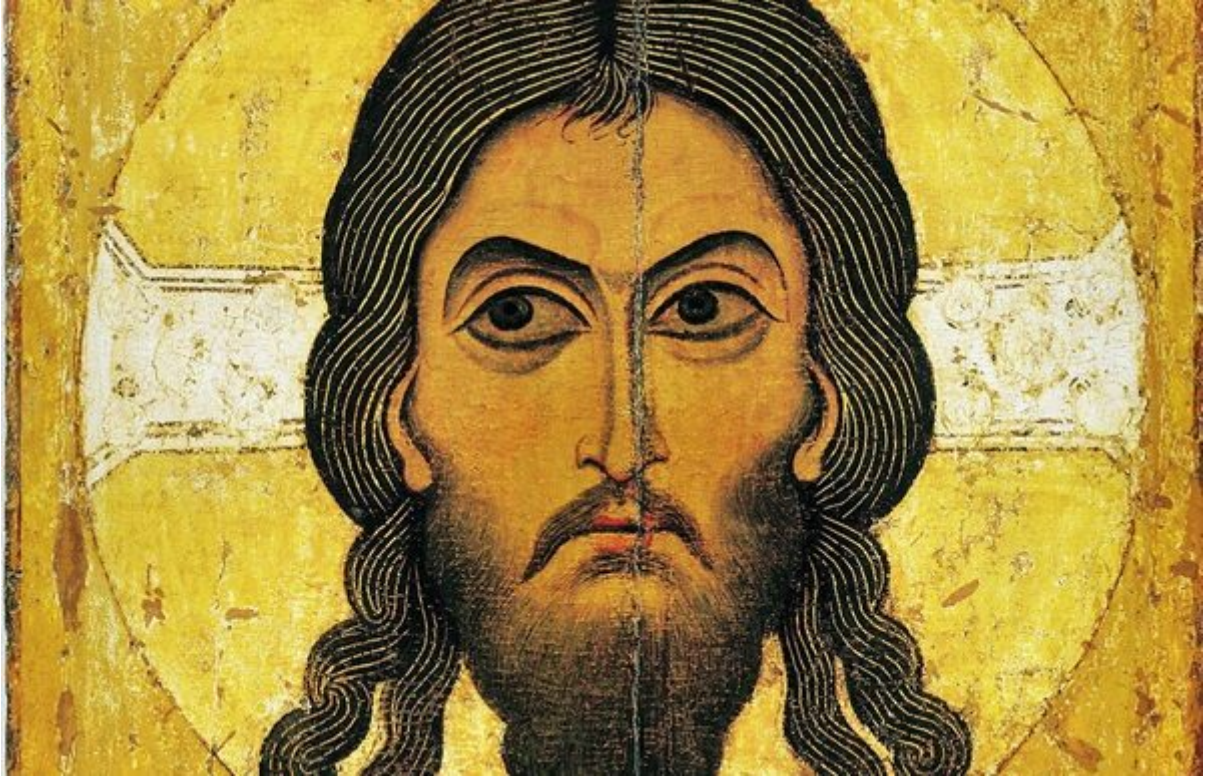

Η εύρεση της αχειροποιήτου και θαυματουργού εικόνας των Καμουλιανών, Ακυλίνας της Αγίας

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η εύρεσις της αχειροποιήτου και σεβασμίας εικόνας των Καμουλιανών, συγγραφείσα παρά του εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου Επισκόπου Νύσσης.

* Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο δίκαιος και μόνος αληθινός Θεός ημών, όστις είναι άόρατος κατά την ουσίαν της Θεότητος, και άνίκητος κατά το κράτος, και κατά την δύναμιν ανεκκάλητος· αυτός, οπού είναι κατά φύσιν φιλόανθρωπος και αγαθός· η εικών του Πατρός η απαράλλακτος· ο τη δόσει των χαρισμάτων αμεταμέλητος· ο προ αιώνων αοράτως εκ του Πατρός γεννηθείς, και επ' εσχάτων ημερών εκ μητρός Παρθένου ασπόρως τεχθείς· αυτός και πάλιν εκαταδέχθη να φανή εις αγίαν εικόνα διά την εδικήν του αγαθότητα και άμετρον ευσπλαγχνίαν. Και εκεί μεν εις την κατά σάρκα του Γέννησιν και παρουσίαν, ωδήγησε τους Μάγους διά μέσου αστέρος.

Εδώ δε εις την δι' εικόνας φανέρωσίν του, ετράβιξε τους νηπίους κατά τον νουν εις τελείαν επίγνωσιν. Ω αφράστου φιλανθρωπίας! ω άμέτρου κηδεμονίας! ω

ανεκδιηγήτου δωρεάς! ω αρρήτου ανεξικακίας! ω ακαταλήπτων μυστηρίων! Όντως παράδοξον είναι το πράγμα τούτο και φοβερόν, αδελφοί.

Ότι ο Κτίστης των απάντων βλέπεται από ημάς τους πηλίνους με χαρακτήρα πανσέβαστον, και εκεί μεν εις την διά σαρκός επιδημίαν του, εφάνη νέος διά γεννήσεως. Εδώ δε ο αυτός εκαταδέχθη σήμερον να προσκυνήται με εικόνα σωματικήν. Ω θαύμα μέγα! πάλιν συγκατάβασις εγένετο Δεσπότης προς τους δούλους. Δεύτε λοιπόν αδελφοί και πατέρες ακούσατε, και θέλω διηγηθώ εις εσάς όλους, οπού φοβείσθε τον Κύριον, όσα θαυμαστά έγιναν εις τα Καμουλιανά, την νέαν Βηθλεέμ, και θέλω προθέσω διά του λόγου έμπροσθεν εις τους οφθαλμούς σας εγώ ο ταπεινός Γρηγόριος, τα περί της τιμίας και μακαρίας γυναικός Βάσσης, της μετονομασθείσης * Ακυλίνης, τα οποία εφανερώθησαν εις εμέ τον ανάξιον υπό του Αγίου Πνεύματος.

Αύτη η μακαρία Ακυλίνα ήτον Ελληνισσα [ειδωολάτρεις], έχουσα άνδρα Κάμουλον ονομαζόμενον, ο οποίος και αυτός ήτον Έλλην και άπιστος, και τοπάρχης του τόπου εκείνου, κατά τους χρόνους του βασιλέως Διοκλητιανού, εν έτει σπθ' [289]. Εδίωκε δε και επολέμει ο Κάμουλος τους Χριστιανούς, κατά την προσταγήν οπού είχεν από τον Διοκλητιανόν.

Η δε τούτου σύζυγος Ακυλίνα, με το να εφωτίσθη υπό της θείας χάριτος, εγνώρισε τον αληθή Θεόν. Όθεν εξήτει μεν, να χωρισθή από τον άνδρα της, και από την εκείνου ασέβειαν, εσπούδαζε δε, να επιστραφή όλως διόλου εις μόνον τον υπ' αυτής γνωρισθέντα Θεόν και Βασιλέα του παντός. Την επίγνωσιν δε ταύτην του Θεού, εσπούδαζε να φυλάττη κεκρυμμένην εις την καρδίαν της διά τον φόβον του άπίστου ανδρός της.

Επαρακάλει δε και πάντοτε τον Κύριον διά να την αξιώση να δεχθή το Άγιον Βάπτισμα, καταγινομένη εις αγρυπνίας, εις νηστείας, εις προσευχάς, και μεταχειριζομένη κάθε καθαρότητα της ψυχής και του σώματος, και παρθενίαν φυλάττουσα. Όθεν εκ τούτων ηξιώθη η αοίδιμος να δεχθή την κατωτέρω αποκάλυψιν εκ του Αγίου Πνεύματος.

Εις καιρόν γαρ οπού αυτή η τρισολβία προσηύχετο εις τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν μετά δακρύων και συντετριμμένης καρδίας, τότε ο το θέλημα των φοβουμένων αυτόν ποιών Κύριος, εισήκουσε της δεήσεώς της διά την θερμήν πίστιν, οπού είχεν εις αυτόν, και της λέγει· επειδή διά την σωτηρίαν των ανθρώπων εκατέβηκα από τους Ουρανούς, και εσαρκώθηκα εκ Πνεύματος Αγίου, και Μαρίας της Αειπαρθένου, διά τούτο και τώρα ήλθον προς εσένα, συμπονέσας τα δάκρυά σου.

Ετοίμασον λοιπόν τράπεζαν καθάραν, και βάλε επάνω εις αυτήν ένα μανδύλιον άσπρον, και ένα αγγείον άγγικτον και λαμπρόν γεμάτον από νερόν. Ετοίμασον δε αυτά μέσα εις ταμείον και κάμεραν στολισμένην, και ρίψον τον εαυτόν σου εις το έδαφος της γης έξω της καμάρας, και θέλει σε σκεπάσει η δεξιά μου χείρ, και τότε έχω να φανερωθώ εις εσένα, καθώς εγώ βούλομαι.

Εποίησε λοιπόν ταύτα πάντα η Αγία Ακυλίνα, καθώς ελάλησεν εις αυτήν η θεία φωνή. Και ω του φρικτού και ξένου μυστηρίου! κατέβη εις αυτήν ο Δεσπότης Χριστός, όστις πάντοτε και πανταχού παραγίνεται, και ποτέ δεν παραβλέπει τους εις αυτόν ελπίζοντας, και βοώντας νοερώς προς αυτόν, και αγαπώντάς τον εξ όλης της διαθέσεως.

Μαζί δε με τον Κύριον, εκατέβησαν και όλαι αι δυνάμεις των Ουρανών, κατά την πέμπτην φυλακήν¹ της νυκτός, ψάλλουσαι και λέγουσαι τον επινίκιον ύμνον, ήτοι το, Άγιος, Άγιος, Άγιος Κύριος Σαβαώθ. Και εκείνος ο Δεσπότης οπού ένιψε πρότερον τους πόδας των μαθητών του, και εσπόγγισεν αυτούς με τον φουτάν, οπού ήτον διεζωσμένος, αυτός, ω του θαύματος! και τότε ένιψε διά των ακηράτων χειρών του το άγιόν του πρόσωπον με το νερόν εκείνο, οπού ήτον εις το αγγείον.

Νιψάμενος δε, απέμαξεν, ήτοι εσπόγγισε με το καθάρόν εκείνο μανδύλιον, το άχραντον και θεόμορφον αυτού πρόσωπον. Και ευθύς ετυπώθη εις το μανδύλιον ο τύπος και η εικών της θεανδρικής αυτού μορφής, και ο Πανάγιος και αληθέστατος αυτού χαρακτήρ, καθώς εις όλους αποδείχνεται έως της σήμερον.

Όθεν καθώς πρότερον ο Κύριος διά φιλανθρωπίαν και συγκατάβασιν, έδειξε την εδικήν του ενανθρώπησιν, έτζι και τώρα δείχνει αυτήν εις την τιμίαν και ευλαβεστάτην Ακυλίναν, η οποία βλέπουσα τα ούτως οικονομηθέντα εις αυτήν, ευχαρίστησε μέγਾਲω τω Κυρίω, και δεν εδύνετο να χορτάση από ευχαριστίας.

Έκρυψε δε τον άγιον χαρακτήρα του Κυρίου μέσα εις μίαν γωνίαν του οσπητίου [του σπιτιού] της (εφοβείτο γαρ τον άνδρα της) και ετίμα αυτόν υπερβαλλόντως. Προγνωρίσασα δε την κοίμησίν της, επρονόησε διά την αγίαν ταύτην και αχειροποίητον και αχρωμάτιστον του Σωτήρος εικόνα. Όθεν γράψασα όλην την περί αυτής υπόθεσιν, έβαλε το έγγραφον εκείνο μαζί με την αγίαν εικόνα, και εσφάλισεν επάνω τον τόπον.

Αφ' ου δε η μακαρία Ακυλίνα απέθανεν, απεκαλύφθη υπό Θεού εις εμένα τον ανάξιον Γρηγόριον, ότι δηλαδή εις τα Καμουλιανά εν τω οίκω της Ακυλίνης, κατά τον δείνα τόπον ευρίσκεται κεκρυμμένη η αχειροποίητος εικών του Κυρίου.

Όθεν πηγαίνωντας εις τον δειχθέντα μοι τόπον, και σκάψας τον τοίχον, ευρήκα

ένα σεντούκι, μέσα εις το οποίον ήτον ο άγιος χαρακτήρ του Πατρικού απαυγάσματος. Ομοίως εύρον, ω του θαύματος! και την κανδήλαν ανάπτουσαν, την οποίαν είχε κρεμάση εκεί προ εκατόν χρόνων και επέκεινα η Αγία Ακυλίνα.

Εύρον δε και θυμιατήριον μικρόν, το οποίον ακόμη έκαιε, και έδιδε την ευωδίαν του θυμιάματος. Τούτο το μέγιστον θαύμα είδον με τους ιδίους μου οφθαλμούς, εγώ ο ελάχιστος των Επισκόπων, και διά τούτο φανερόν αυτό εις όλους εποίησα.

Λαβών δε από εκεί τον αχειροποιήτον εκείνον και άγιον χαρακτήρα του Κυρίου, απόθεσα αυτόν εις την Μητρόπολιν της Καισαρείας. Διά μέσου του οποίου πολλάι ιατρείαι γίνονται, όσαι έγιναν και επί της ενανθρωπήσεως του Κυρίου.

Παρευθύς γαρ ιατρεύθησαν τυφλοί, χωλοί, παραλυτικοί, και δαιμονισμένοι, διά να φανερωθή το πλήρωμα της χάριτος και της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος. Ότι ο ενανθρωπήσας Λόγος του Ανάρχου Πατρός, αυτός και τώρα ζη και κραταιούται, και διαμένει και βασιλεύει εις αιώνας αιώνων. Ταύτα έγιναν εν τοις Καμουλιανοίς.

Και η μεν αποκρυβή της αχράντου και αχειροποιήτου εικόνας του Κυρίου, έγινεν επί της βασιλείας του ασεβούς Διοκλητιανού, ως είπομεν ανωτέρω. Η δε φανέρωσις αυτής, έγινεν επί της βασιλείας του ευσεβούς Θεοδοσίου του Μεγάλου εν έτει 438 [392], εις δόξαν του μονογενούς Υιού του Θεού και Πατρός².

Σημειώσεις

1. Η πέμπτη φυλακή ενταύθα νοείται, διηρημένης της νυκτός εις έξ φυλακάς, δύο ωρών διδομένων εις κάθε φυλακήν. Η πέμπτη φυλακή λοιπόν είναι περί την δεκάτην ώραν της νυκτός.

2. Σημείωσαι, ότι παρά μεν τω χειρογράφω και τω τετυπωμένω Συναξαριστή γράφεται, ότι το διήγημα τούτο περί της αχειροποιήτου εικόνας της εν Καμουλιανοίς, συνεγράφη από τον Άγιον Γρηγόριον τον Νύσσης. Εγώ δε ερευνήσας τους εκδεδομένους τρεις τόμους του Νύσσης, ουχ' εύρον το διήγημα τούτο. Αλλά και η φράσις του διηγήματος, δεν ομοιάζει με την φράσιν του θείου Γρηγορίου Νύσσης.

Απόσπασμα από το βιβλίο, Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, «Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού», τόμος Γ', των εκδόσεων Δόμος.

Πηγή: pemptousia.gr/ (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)